

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗ

AUGUSTE BAILLY

Μέρος και μέρος είχε περπατήσει. Είχε περάσει κάμτους, δόση, βουνά. Ξεκουραζότανε στον μπουρνού, στον ευρισκ, και κατόπιν ξαναρχίζε τον κουρσινικό, τον άτέλειωτο δρόμο του. Έκείνο το βράδυ πλησίαζε σ' ένα χωριό. Πάνω στο δρόμο τον ύπηρεσε κάποιον χάνι.

— Μπορεί τ'άφαι κανείς εδώ; ρώτησε τον κάπελα.

— Τι; Τι είπες; μοιραύομαι με τραχύτητα ο χωρικός.

Μιά γυναίκα συνιμένη πάνω σι μια κατοσφέρα γήριος άδότημα και τον χύταζε κι' αυτή. "Ο άλήτης θαμπώθηκε.

Ήταν νέα, ξανθά και δλόδρση. Δις χαμογελοσος αλλά τον χύταζε με γλυκύτερη. Τα ραιλιά της ήσαν τόσο ανοιχτοχρώμα που λες και τότε πλημμυρισμένα ο ήλιος. Και ο άλήτης παρ' όλα τα βασανιά του, παρ' όλα τη δυστυχία του, ένοιωσε την καρδιά του να γεμίη από τρυφερότητα, ώσαν να ζωιτάνεσε μέσα του ή άνοιξι.

— "Ο κύριος ραιλιά αν μπορεί να φάει. Φώναζε ή νεαρή γυναίκα που δυνάτι στον κάπελα.

"Ο άλήτης κατάλαβε ότι ο κάπελος ήται κουφός και δύστροπος. Σ' άλλη περίσταση θά φρουκιζόταν. "Αλλά ή θεία της γυναίκας αυτής τον άρωπιζε. Κι' έλαφα φώναζε μ' έναν έγκάρδιο τόνο, με μιά χαρομήνη φωνή, νιά να τον άκούση ο κάπελος:

— Έγω λεφτά!

— Καλό, άλήτησος ο κάπελος. Τά φάει. Δις έχουμ κι θά μαγειρώουμ βέβαια για όνα ιδιαιτερος.

Σε λι ο άλήτης ήταν καθισμένος και έτρασε. Τόν αεβριζε ή νεαρή γυναίκα.

— Είπε πατέρας οσ ο κάπελος; την ρώτησε.

— "Οχι, άντρας μου άποκρίθηκε έκινη.

"Ο άλήτης την κοιτάζε με τειοια έκπληξη ώστε ή γυναίκα κοκλίηε. "Ο κάπελος, με γερισμένη την πιάτη, κάτι έφτιασε και δέν τοις προσέτε.

— Είπε κουφός, ξαναρώτησε ο άλήτης.

— Ναι, κουφός, μισοπαράλυτος και κακός. "Απ' τοις ντόπιους κανεις πια δέν παύ έδω μέσα. Και αν δέν ήσαν οι περαστικοι, ο σουργα θάγαζε κλεισίο...

Καθώς έσκυβε για να τον αεβρίσει, ο άλήτης την χύταζε με μιά βαθεία έρωτική ματιά. Η γυναίκα τον άντελήθη και τον χύταζε και κίνη με τον ίδιο τρόπο. Και οι δύο είχαν την εντύπωσι ότι κάτι το μαγνητικό, το άκατακρητο έστρωχε τον ένα προς τον άλλον, μιά μισηρηιώδης δύναμι, στην όποιαν διν θά μπορούσαν ν' άντισταθούν.

— Πώς εσ' ένας; τον ρώτησε ή γυναίκα.

— Πέτρο.

— Και τι δουλειά κάνεις;

— Καμια άξερισμένη. Γυρίζω και δουλεύω στον βεθ. Μολις δόν έρω όμως λίγο θέλω να φύγω. "Ο θρόνος με καλει. Δις μπορώ να κάνω άλλωδες. "Ο θρόνος είναι ή ζωή μου.

— Θά μπορούσας να σς κάνω ν' άγαπήσης και άλλα πράγματα αν ήθελες, του φιδύοσος έκεινη.

Τά λόγια αυτά του τά είπε με τειοια φλόγα σιά μάτια, και με τόση έρωτική έκφραση ο' διο της το πρόσωπο, ώστε έκείνος χλώμισσε και δέν άπνηγσε.

Σε λίγο άπόφαγε και σηκώθηκε να φύγη. "Απ' την συγκίνησή του δέν έβρισε τά λόγια που ήθελε να της πει.

— Δις θα σς ξεχάσω ποτέ... ποτέ... της φιδύοσος.

Έκείνη τότε χωρίς να τον κοιτάξη, με το πρόσωπο χαμηλωμένο, του είπε σιγαλά:

— "Υστερα από μιά ώρα. Πίσω απ' το σπίτι.

"Ο άλήτης απ' την συγκίνηση έτρέκλιζε. Τοβ φάνηκε ότι μιά μεγάλη σκοτεινή άβυσσος είχε ανοικτεί έλαφα μέσα του. Μιά πελώρια φλόγα τον θάμπωνε. Και έξουθενωμένος από μιά ύπερταη έντυχία, δέοιζε τρέμοντας τη σαλα του καπηλειού κι' έβγήκεν έξω...

"Υστερα από μιά ώρα ο άλήτης έκανε τον γέρο του σπιτιού και μπήκε σ' ένα μικρό κήπο που βρισκότινε πίσω απ' το μέρος του δρόμου. Το φεγγάρι έλαμπε τόσο πολν ώστε τά δέντρα έφάνινονταν σάν άσημωμένα.

Έλαφα άκούσθηκε ένας χόθος. Ήταν ή Έκτεννη, ή γυναίκα οβ κάπελα. Στο φως του φεγγαριού φαινότανε πιά άμορφη, πιά γοητευτική, πιά άπρόσιτη και όμως ήταν δική του. Έκανε άκόμη ένα βήμα και πλησίασε κοντά του. Κρατοσος το ένα δαχτυλο σιά χείλη της και χαμογέλοσος. "Τι φτύσις γύρω λες και ξεφυγόςος σ' ένα έρωτικό τραγούδι. "Α' ένα στέναγμα χαράς έπεσε στο στήθος του και χαμέοι μέσα στο σκόσιος;... «Έγινα ν' ολόκληρη σι ένα άτέλειωτο φιλίο!

Σε λίγο του είπε έκείνη σιγαλά:

— Έλα!

— Και ο άντρας σου;

— Είπε σκίπια στο μεθόσι. Δις θά μάς παρη είδησι.

Την άκολουθης τυφλά, παθητικά, άνίκανος να της προ-

δάει και την παραμορφωμένη αντίστασή.
 — Έλα! Έπαινήσε ζωνή. Σ' άρπιδ!... Μή φοβάσαι τίποτε...
 Τόν ξερω καλά... Ας θά ζήσηρη πριν απ' τόν πρώτ'...

Μεθυσμένος απ' την εύτυχία του, από μία εύτυχία που δημιούργησε την δέν είχε ποτέ άλλοτε δοκιμάσει στη ζωή του, προχωρούσε τώρα ο άλητης στον ανέλεστο δρόμο του διαν έσφαγα έξωσιος να τόν πιάνουν γερά απ' τούς ώμοις του ο θάνατος. Γίγριος και τούς είδος. Ήσαν δυό χοροφύλακες με περισσότερα γερούσινα άπάνω του.

— Μα τί τρέχει; ούρος ξαφνισμένος, τά χαρτιά μου είναι εν τάξει.

— Άσ τις φιλιαράς! Θά ξεγηρήθης στην Άστυνονία!

Άφου δέν είχε κανένα δίκως στη εν είδησή του, δέν έπήρχε κανένας λόγος ν' άδικιοαθή. Τούς άκούωθους λοιπόν ύλακούς, βέβαιος διε κάποια παρεξήγησης που είχε συμβή γλήγορα θά ξεδιαιλουταν.

Αίλ' δειλά βράβηθε μοισάτι στον άουτονόμο ο άουτος τόν ρώτησε άπάντομα: «Πού πέρασες τή νύχτα σου;» ο άλητης κατάλεξε διε ή θέση του ήταν τρομερή μπερδεμένη.

Μία ξαφνική ένοχία τόν κατάλεξε. Ο κάπτεας δίλω: άλλο θά είχε σκεφθεί κάποιος ύπόνοιος, θά είχε ίσως βρή ίχνη της διαμονής του, και είχε προκαλέσει την σύλληψη του για νά δειραωθή για τήν άνοχη της Έστρας. Κατάλαβε διε έπρεπε με κάθε θυσία νά ούνη την γυναίκα έστρα και πύνητος στον άουτονόμο.

— Κοιμήθηκα σε μία φρακιά. Δέν είνε ή πρώτη φορά δά...

Τότε ο άουτονόμος κυλοζοντάς τον διαπερασιακά στα μάτια έξακο- λούθους.

— Σέ είδαν νά μπαίνεις χτες τόν θρόνυ, στις έρτάμιου στο χωριό. Τό άουτονόμο.

— Δέν τή άρνοθμαι, άποκρίθηκε άουτος με θάρρος.

— Καλά... Σέ είδαν νά βγαίνεις από τό χωριό σήμερα τόν πρωί στις τέσσερες. Δέν είληθαι ή όχη;

— Είνε άίληθαι, άλητης ο άλητης με πιο ά- δύνατη φωνή.

— Φαντασά... Τότε, άν πέρασες τή νύχτα σε μία φρακιά καθό: λες, πρέπει να δεχτόμεθ ότε γί- ρισες στο χωριό πριν τις τέσσερες, άφου οι είδαν νά ξαναβρής; «Άπονορούο»!

— Κένονα... έστραβίσε ο άλητης, και ξαναγύρισε στο χωριό μπροσά ένωσ κανέναν άνοχτόν άχρωώνα για νά κοιμηθώ στο άγρου. Δέ βρήκα κ' έστρα.

— Είνε μια ξεγήρησι αυτή, γιατί δέν την είπα άμους;

— Δέν τή σκεφθήκα.

— Άουτος λοιπόν: Κατά τις τρεις ή τεσσάρου- ον τό πρωί, κατά τήν μαγιστρία του γαιροφίτου έ- ζήσανε τό πούμα, ή χηρα Τουμιστή δολοφονήθηκε στήν κιάθια της. Στις τέσσερες οι είδαν άλληθουσι νά βγαίνει απ' τή χηρωά Δέ δόκουμε άίλη ξεγήρησι.

— Έως... Ένώ... ξεφώνισε ο άλητης. Έγώ, φωνάσε... Μα δέν έίλωσα ότιε μία κόπια στή ζωή μου! Γιατί θά σκότωσα; Για παράδες; Άς με μάρουν!... Θά έίληθε διε δέν έχω τίποτε άπάνω μου.

Τό έστραβε διε δέν είχε έλωτα άπύνητος ο άουτονόμος. Τί γαι- ρισαία τόν σκεψόταν ο τρώμαζαν και άφνης δίλωε νά πύρης τίποτε. Δέν είνε κούνη, είμενος σύμφωνος. Γε' αυτ' και μετς δέν οι κατηγο- ρήθημε γά κούνη, άε κληρονομή για σόμο.

Τότε ο άλητης, τρέμοντα, όιος, δάκροντας διε ήταν χαμένος, ξεφώνι- σεν:

Κοιμήθηκα στήν ταβέρα του Μπουζουλά.

— Φαντασι λες, άλλ' άφου τό λες θά πάμε τώρα στήν ταβέρα για νά ξεακριώμε τόν γερονόμο.

Όταν μπαινε μαζί με τόν άουτονόμο και δυό χοροφύλακες στήν τα- βέρα σ'ουο είχε φάει την παραμύθια βραδεία ο άλητης αλοθύνθηκε την καρδιά του ν' αναταραζέται βιά ιά άπο άουτονόμο πύρη Έσθη, μπροσά του, στο βήθος της πιαλα: και χλωμάη άπο παραμύθη σκεκότανε ξελέ- ρη στήν άπύνη άφρηλα την μεγαλύτερη χαρά της ζωής του. Α' τήλληλα- ζαν κία φρακία κ' ύπτερα κύνταζαν ο καθένας προς διαφορετική δια- θέσση.

Ο ταβουλάρης όμως, καθόμνος; στή συνήθισμένη του θέση, μπρο- στά σε μία μοισάκια κ'αλ, μόλις τόν είδε χυπησε με τή γροθιά του τό τραπέζι και άρχισε να φωνάζη:

— Αυτός ούτος φονιά! Αυτός έ; Καλά τώλεια εγώ... "Α, ήμουν άφορμος, καθό: με ράβητε και σος βέλα!»!

— Άει διε κοιμήθησε εδώ τίε τίε ο άουτονόμος.

— Κοιμήθηκε εδώ, και ή ησε εδώ! Ξεφώνισε ο ταβερναράς. κα- τακόκκνος απ' τόν θυμό. Να ζήρησε νά κοιμηθή, μά εγώ τόν πένταξ έξω!...

Ο άλητης σήκωσε τό κεφάλι του και είδε τή Έστρα. Ήταν κά- ταστην άε' την ταραχή και έστρασε τά χείρια της. Ένωσως την τρε- μάρα της κενάξ γυναί- κας.

— Άν είσες την άλή- θεα, ο άντρας της θά την σκότωνε! Δέν μπο- ρούκ να σωθή παρά άν την πρόδωκε... Και όμως ή γυναίκα αυτ' ήταν όλη ή ώροσμή,

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ

Τό κεφάλι του έπισκόπου

Ο Έπίσκοπος Σ'ς της Άνγλίας έκάλεσε κάποτε τόν σύμβουλό του έπίσκοπο Μπόγιο, πόν όποιον είε μεγάλη εμπιστοσύνη. και τόν άπέ- θεσε νά πάη στή Γαλλία και νά διαβήση έκ μέρους του διάφορες άπει- λές σ'όν βασιλεία Φρακίσου τόν Α'. με τίν όποιον ήταν τσακωμένος. Ο π'σκοπος όμως παρετίθησε σ'όν βασιλεία του, διε άν τολμούσε νά πη τέτοια πούματα σ'όν δέξθιμο Φραγκίσκο, ή ζωή του θά διατρέχε, μεγάλο κίνδυνο.

— Μή φοβάσαι! τόν άπήνησε ο Έπίσκοπος. Έάν ο βασιλεύς της Γαλλίας τ'ό μιση νά ετ' σφεσίση, είε άντεκλήκηον θά κόρω τό κεφάλια όλων τών γαιών που βόσκονται στήν Άγγλία!

— Σέ πιστεύω, Μεγαλειότατε άπύνητος ο φρονίμος έπισκοπος. Ισχυρός όμως, απ' όλα αυτά τό κεφάλια κανένα δέν έφαρμόζει καλλί- τερα σ'ους όμους μου από τό δικό μου!

Τό καθίσμα τ'ου πρεσβευτού.

Ένας Ισπανός πρεσβευτής έγένετο κάποτε δεκτός απ' άκρόαση από τόν Σουλάνο. Όταν μπήκε όμοσ στήν έθνοσα τών άκρόατων, παρτήρη- σεν διε, ένώ όιοι οι Τούρκοι μεισιτάτες έκείθου οι πολυτέλη νιβάνια, δαν έήχησε κα ένα καθίσμα γι' αυτόν. Κατάλαβε διε ή παράλυσι αυ- τή είχε γίνει άπο σκοποθ για νά ξευτελειωθή άγκαλδίσους νά στήκη όθθιος. Ο πρεσβευτής τότε γορσε νά χύση όόλοσ την ψυχραιμία του, ήγγαλε τίν μαθύα του, τόν έδύλωσε, τόν άνομνησε, κατάχαμα και ά- παθιάτατα, εκάθηνε σ' αυτόν σταρωτόθ. Τό ον ο Σουλτάνος δούν και ο Τ'ρκος μησιτάτης είγα' μένει κατελήρητι με τό θάρρος του. Ο- τάν ο Ισπανός πρεσβευτής άνεκλώσους σ'όν Τούρκο μοναρχή, όμυ είχε νά τού άνακοίνωση, σηκώθηκε από τίν θέση τυν και έφυγε από τήν αίθουσα, χωρίς νά πάρη μαζί του τιν μαθύα του.

Ο Σουλτάνος ο όποιος έθρομος διε τόν είχε λη- ρονήσει νά έρωταξέ για νά τόν παραλέβη μαζί του. Ο πρεσβευτής δ'ιο: τότε άπήνησε υπεργύνα κά- μοντας μίαν ύπ'αλλη:

— Οί ποσοθ ναι τό βασιλέω μου, δέν σνηθή- ζουν, Μεγαλειότατε, όταν φέρουν' από μίαν έπισκο- πη, νά πέρουν μαζί τους και τό καθίσματά τους!...

Άπάτητης πληρωμένη.

Ο βασιλεύς Α' υθόδικος ΙΑ', ποσιέμπων κάποτε ένω άουτοκοθή τόν όποιον είχε διορίσει πρεσβευτή σε μία γειτονική χώρα, τ'ο έπε:

— Η κωριότερα συνιθουλή που έχωνά οά: δόσω είνε νά φρονήσε κα' έτελωξ άντιθετο τρόπο από τόν ποκοτιό σοσ.

Τά προπαθήσε, Μεγαλειότατε, άπήνησε ο πρεσβευτής, να φρεθώ κ'ιτά τέτοιο τρέπε, ώστε ή Μεγαλειότης σας νά μή άρεθή στήν άναγκη νά δώση τήν ίδια συμβουλή και σ'όν Αλλάτό μου!...

Τό φαγητό και οι ύπηρεσίες.

Ο κ'ιμης ντε Αίε, ο όποιος είχε χρηματίσει πρεσβευτής της Γαλ- λίας στή Σουηλία, έθροσε σ' ένα γράμμα του άπευθόμένο προς τόν βασιλέα Α' υθόδικό ΧΙΧ.

... Φινισαθη, Μεγαλειότατε, διε σ'ό χθεσινό Έπ'σημο δέπτιο σ'ό όποιον είχη προκληθή είμενα καθό: τις σ'ο τραπέζι έπ' έφ'ιά όθρε, άναγκάζόμενο, να τρώω δ'αρκόως. Ούλον έλειψε νά σκόσω άπο τό πού φαγητό. Απ' αυτό μπροσέτε νά καταλάβετε μέτρο ποιόν θυσίαν είμεν π'όθουος ν'ά ύποβλήθ'η, προκειμένου νά παράσω έκδουλειόσε σ'όν Υμειότα Μεγαλειότην!...

Ο περιωτισμός του Πρεσβευτού.

Ο κομπέ ντε Μπανολι, ο όποιος ήταν Πρεσβευτής της Γαλλίας στήν Έπ'νια, επήε μια μικρά στο θάνατο όπου επ'ίλετο ένα πατριωτι- κό έπο Σ'ν κάλοια δημοτική σσηνη τόν έζρου, τού έρας ήθροπος ύπε- όουσε σ'απ'ν σ'αρηρη, όση, έπαινε άλλον ήθροποίν ύποδομειον τ'ν βασιλεία της Γαλλίας Φραγκίσκο Α' από τόν λα μου και τόν άνάκαξε νά ζητηρηξέ έξε τελισι'ω ατα χηρη, ο Γάλλος Πρεσβευτής όθρημος παρω στή σ'αρη, σ'ουον ο έζρος του και με μία σπαδιά εφ'ος σ'όν τοπο τόν άυ- θείθ' Γ'ο από ήθρα ιό...!

Δη ή έλκα και είχε γνωσ'ι σ'ή μαυρη κ' άχωση ζωή του... Θά τιν, α' ηνε νά χαθή για νά κερθ'ση την έλευθερία του; Και πώς θά μποροσέ ά' όη με τέτοιο β'α, σ'ή συνιθουλή του;

Τα με ία τους συνιθ'θησαν άκομη μία σοφά και τής χαμογέλασε με' ένα χαμογελο που ήταν άνα μία κρηνη άγάπης. Τού φά ησε διε έ κινε προ, αυτόν, διε ήταν έσομυ να ξεφρονήρη την άλήθεια. Τότε κ'ορως τα ματια ου σ'ά δικά της με τέτοια όνημη τού της έπέ- βρασε όσηρη ενό συγχόως τιν εύχαριστούσε γιατί θά πέθανε προς λαρι της. Υστερα γερόντας τό κεφαλι του, άπλωσε τά δυό του χείρ- α σ'ους χοροφύλακες, και ψύχαμια, είλε:

— Όμολοθ' διε εγώ είμαι ο φονιάς!...

Αδύουτος Μπαγθ

